

MARK
GREANEY

NA MUSKE

SIVÝ MUŽ
V KONFRONTÁCI
SO SVEDOMÍM

Ljdeni

Na muške

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Mark Greaney

Na muške – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA

NA MUŠKE

MARK GREANEY

NA MUŠKE

Preložil Vladislav Gális

Ljndeni

*Venujem svojej tete Dorothy Greaneyovej.
Ďakujem ti za celoživotnú lásku a podporu
(a prepáč mi všetky tie škaredé slová).*

POĎAKOVANIE

Veľkú vďaku a veľké uznanie si zaslúžia Karen Mayerová, John a Wanda Andersonovci, Devin Greaney, Mireya Ledezmová, Trey a Kristin Greaneyovci, John a Carrie Echolsovcí, Nichole Robertsová, David a Suzanne Leslieovci, Chris a Michelle Burckyovci, Bob Hetherington, April Adamsová, Dana a Nancy Adamsovci, Jeff a Stephanie Stivallovcí, Keith Cleghorn a Jenny Kraftová.

Aj vám vďaka, Svetlana Ganeová, Gavin Smith, James a Rebecca Yeagerovci, Jay Gibson, Alan Webb, Paul Gomez a ostatní z hlavného kádra a technickej podpory z Tactical Response v Camdene v Tennessee. Plus všetci chalani a baby na getoffthexe. Naučili ste ma toľko, že to ani sami nechápete, a pomohli ste mi viac, než by som priznal.

Rád by som poďakoval aj svojmu brutálnemu editorovi Tomovi Colganovi a mega agentovi Scottovi Millerovi. Ste najlepší, chalani.

MarkGreaneyBooks.com

PROLÓG

Nízko nad Írskym morom viseli husté tmavé oblaky, vo vlhkom ráne sa pomaly vznášali nad nájomným vrahom, ktorý stál na drevenej prednej palube rybárskej lode. Zopár škriekajúcich čajok striebřitých obkolesilo plavidlo ešte niekoľko kilometrov od pobrežia; teraz, keď vstupovalo do prístavu, ich celý tucet krúžil nad ním a čeril bielymi krídlami hmlu.

Morské vtáky škriekali nad loďou, výstražne vykrikovali smerom k pobrežiu Írska, kam sa blížil zabijak.

Lenže ich varovanie sa stratilo v spŕške morskej peny.

Loď zakotvila na svojom mieste v prístave tesne pred ôsmou ráno. Nájomný vrah vystúpil na mól a dvom členom posádky nevenoval ani jediný pohľad. Nevymenil si s nimi jediné slovo za tie tri hodiny, odkedy dvanásťmetrový Lochin vyzdvihol svojho pasažiera, ktorý v medzinárodných vodách prestúpil z litovskej nákladnej lode. Zdržieval sa na palube, prechádzal z provy na kormu, ostrážito sledoval

pohľadom rozbúrené more okolo seba. Čierny pršiplášť s kapučňou ho chránil pred slanou sprškou a občasnými odfrkujúcimi vlnami, ako aj pred zvedavými pohľadmi otca a syna, ktorí viedli loď. Posádka sa počas plavby zdržiavala v kormidelni, presne podľa prísnych pokynov. Dostali rozkaz vyzdvihnúť pasažiera a potom sa od neho držať čo najďalej, doviesť ho do prístavu Howth, severne od Dublinu. Keď tento svoj zvláštny úlovok úspešne doručia, dostanú za to zaplatené a budú držať jazyk za zubami.

Zabijak prešiel cez pobrežnú dedinu k maličkvej vlakovej zastávke a kúpil si v pokladni lístok na Connolly Station v centre Dublinu. Mal polhodinu k dobru, a tak zišiel po staničných schodoch do pubu v suteréne. Podnik s názvom Bloody Scream ponúkal rybárom v prístave kompletné írske raňajky a dlhá úzka miestnosť bola takmer plná mužov, ktorí hltali svoje porcie vajíčok s klobáskami a s fazuľou a zapíjali ich tmavým Guinnessom s bielou čiapkou peny. Zabijak vedel šikovne zapadnúť aj v neznámom prostredí. Objednal si to isté, čo sa konzumovalo okolo neho, a urobil to len mrmlaním a gestami, aby zamaskoval cudzí prízvuk. Zhltol raňajky, vypil Guinness do dna a vypadol z pubu, aby stihol vlak.

O polhodinu sa už prechádzal po Dubline. Hnedú bradu mal hustú, modrú pletenú čapicu si stiahol na uši a na čelo, krk si natesno omotal šalom a ruky mal zasunuté hlboko do vreciek tmavomodrého námornického kabáta, aby sa chránil pred studeným vzduchom. Na pleci sa mu v jednom rytme s krokmi hojdal malý plátenný vak. Zamieril na juh, preč od železničnej stanice, potom pri hrádzi rieky Liffey odbočil doprava a ďalej kráčal popri jej toku. Spustil sa studený dážď.

Zabijak postupoval ďalej.

Túto záležitosť chcel mať čím skôr za sebou. Nebol vo svojej koži na mori a nebol vo svojej koži ani teraz, keď okolo neho hustol dopoludňajší dav a on sa blížil k O'Connell Street.

Lenže tu v Dubline žil muž, ktorý podľa rozhodnutia kohosi
s dostatkom peňazí a vplyvu už žiť nemal.

A Court Gentry bol vyslaný, aby to zariadil.

JEDEN

V lekárni si kúpil balenie paracetamolových tabletiiek a fľašu vody. Pred niekoľkými mesiacmi utrpel zranenie, guľka mu preletela stehnom a do brucha ho bodli nožom. Bolesť s každým týždňom slabla. Telo sa dokázalo neuveriteľne zotavovať, omnoho lepšie ako myseľ. Court si vypestoval závislosť od tabletiiek a injekcií: vicodin, oxycontin, demerol, dilaudid. Lekár v Nice ho zásoboval od operácie, pri ktorej mu vyčistil a zašil ranu v bruchu, a Gentry odvtedy každý deň hltal tabletky. Keď však nastúpil na nákladnú loď, náročky si ich so sebou nezobral. Teraz mal za sebou viac ako týždeň bez liekov a dobrovoľná odvykačka mu spôsobovala utrpenie.

Paracetamol nemohol nahradiť silné narkotiká, ale aspoň myseľ našla útechu v obradnom prehltaní tabletiiek.

Tri hodiny po tom, ako opustil loď, sa ubytoval v lacnom hoteli v úzkej uličke pri Parnell Street, ktorý patril Číňanom. Bolo to skoro kilometer od rieky. Jeho izba bola tmavá a vlhká a páchla plesňou

a prepáleným olejom – zápach z reštaurácie o dve poschodia nižšie sem prichádzal cez vzduchotechniku. Dážď šikmo šibal do špinavého okna, ale nevyčistil ho. Vrstva mastnej špiny sa na ňom držala zvnútra.

Gentry si ľahol horeznačky na prepadnutý matrac a zadíval sa na strop, nemyslel na nič konkrétne. Strávil vyše týždňa na lodi a pripadalo mu zvláštne, že sa nekníše spredu dozadu a neposúva hore-dole.

Až po dlhých hodinách konečne zaspal, kým studený dážď neprestajne bičoval okenné sklo pri jeho hlave.

Podvečer sa usadil do čínskej reštaurácie, ktorá bola súčasťou malého hotela, dal si rezance s bravčovinou a cez mobil s jednorazovým číslom sa pripojil na internet. Našiel elektronickú nástenku webstránky, ktorá predávala dobrodružné pobyty v pohorí Ural, pomocou hesla vstúpil na fórum pre zamestnancov a ďalším kódom získal prístup k vláknu, ktoré malo iba jedného sledovateľa.

Court palcom ťukal na mobile a popíjal vlahý pomarančový džús.

Som tu.

O niekoľko sekúnd sa okienko na mobile zmenilo. Nieкто na fóre mu odpísal.

Predpokladám, že v Bangkoku? To bolo heslo, ktorým sa potvrdzovala totožnosť účastníka rozhovoru. Gentry tú svoju ozrejmil odpoveďou:

Nie. V Singipure. Až preklep zavřšil správnu identifikáciu.

Mali ste príjemnú cestu, priateľu? ukázalo sa na obrazovke. Court si otázku prečítal a zahryzol do vyprázaného wontonu, ktorý bol taký mastný ako okno v jeho izbe.

Ovládol sa, aby neprevrátil oči.

Cesta nebola príjemná a Grigorij Ivanovič Sidorenko nebol jeho priateľ. Court Gentry nemal priateľov. Navyše bolo nepravdepodobné, že by nejakých mal Sid, ako Sidorenka volali všetci na Západe,

ktorí ho poznali. Bol to boss ruskej mafie z Petrohradu. Viedol organizáciu, ktorá ovládala ilegálny hazard, drogy, prostitútky, nájomných vrahov a... a teraz na veľké zúfalstvo amerického zabijaka riadil aj Courta Gentryho – Sivého muža.

Hoci navonok pôsobil v rovnakej brandži, Grigorij Sidorenko nebol žiadny Donald Fitzroy. Sir Donald bol Courtovým šéfom dlhé roky, odkedy CIA vyštvala Gentryho zo Spojených štátov amerických so statusom nežiaduceho muža, ktorého treba okamžite zastreliť. Fitzroy ho vtedy prijal, dával mu dobré džoby, pri ktorých padali hlavy zlých ľudí, platil mu za prácu férové honoráre a dokonca si ho najal na ochranu vlastnej rodiny. Lenže potom Fitzroya zahnali do kúta a donútili ho obrátiť sa proti Courtovi. Hoci sa mu hlboko ospravedľoval a svojmu americkému zamestnancovi ponúkol vlastný život, Gentry vedel, že mu už nemôže dôverovať.

To už nebude môcť nikdy nikomu.

Sid bol špinavec, ale bol úplne čitateľný. Court vedel, že ruskému hadovi nemôže veriť viac, ako je nevyhnutné, ale Sid ponúkal prístup k najlukratívnejším akciám v brandži. A Sid dokonca prijal Gentryho podmienku, že bude akceptovať len tie zákazky, ktoré zhodnotí ako oprávnené, alebo prinajmenšom tie, ktoré sa budú v rámci kategórie „morálnej neutrality“ kloniť mierne k lepšej strane.

A to priviedlo Courta sem do Írska.

Táto cesta do Dublinu bola Courtovou prvou akciou pre Sida. Prečítal si spis terča, pristal na tú robotu, cez internet sa pohádal pre nízky honorár, ktorý sa s ňou spájal, a napokon ju neochotne prijal.

Potreboval zostať v akcii. Pauza, zranenia a drogy spôsobili, že stratil ostriu, a on bol človek, ktorý si také niečo absolútne nemohol dovoliť.

Court sa podstatné časti zo spisu svojho terča naučil naspamäť. To bol štandardný operačný postup pred krvavou operáciou. Meno:

Dougal Slattery. Vek: päťdesiatštyri rokov. Národnosť: Ír. Výška: vysoký. Hmotnosť: tučný. V mladosti sa venoval boxu, ale nepodarilo sa mu vyniknúť v hustej konkurencii miestnych priemerných talentov. Potom si našiel prácu ako drsný chlapík, vyhadzovač v dublinských nočných kluboch. Rozšíril si záber, robil špinavú robotu pre miestny syndikát, mlátil lenivé poľské prostitútky a trieskal dohromady hlavy tureckých drogových dílerov, keď nedosiahli kvóty. Postúpil k zabíjaniu, len na nižšej úrovni, šarvátky medzi gangmi, nič komplikované, ale potom ho vyslali v jednej záležitosti na kontinent. V Amsterdame sa mu podarilo preraziť, keď zabil soka svojho šéfa v daždi guliek po tom, čo svojimi hrčovitými päťami rozbil ksichy dvoch jeho bodyguardov.

Odtiaľ sa vydriapal na druhú úroveň biznisu nájomných vrahov. Krvavé džoby v Ankare, na Sardínii, v Kalkate, v Tadžikistane. Nefungoval sólo, ako si Court prečítal v jeho spise. Nebol mozgom svojich operácií, ale v profesionálnom životopise mal aj tak zopár úctyhodných akcií. Nie úctyhodných v morálnom zmysle toho slova, kdeže: údajne zabil policajného detektíva, potom poctivého podnikateľa a tiež jedného či dvoch novinárov. Lenže Court oceňoval, že tie operácie boli ak už nie veľkolepé, tak aspoň schopne zrealizované.

Jeho posledná sa však odohrala už pred šiestimi rokmi. Court si musel všimnúť, že odvtedy sa Sidov spis s názvom Doug Slattery stal menej obsažným. S výnimkou zopár špekulatívnych náznakov sa všetko, čo bolo odvtedy známe o jeho živote, zmestilo do zmienky, že hrával na bubon v tradičnej írskej kapele, ktorá vystupovala päť večerov do týždňa v turisticky orientovanej časti Dublinu Temple Bar.

To nie je aktivita, ktorá by človeka predurčila na elimináciu.

Gentry túto operáciu považoval za jednu z morálne neutrálnejších. Ten muž bol zabijak, ale to bol aj Court. Court si rozdiel medzi nimi racionalizoval takto: on si svoje terče preveroval a dával si zá-

ležať, aby sa skutkami kvalifikovali na mimosúdnu popravu. Dougal Slattery nič také nerobil. Ír bol podľa Sida momentálne zamestnancom medzinárodnej zločineckej organizácie, ktorú viedli Taliani. Jeho najbližšou obeťou sa mohla stať vzdorujúca prostitútka alebo majiteľ reštaurácie, ktorý nezaplatil mafii za ochranu.

Zabitie Dougala Slatteryho nenapraví hriechne zvyky sveta, usúdil Court, ale ani nikomu neublíži.

Teda nikomu, kto sa nevolá Dougal Slattery.

Haló? Ešte ste tam? Sidova predošlá replika bola už tri minúty stará. Court sa na okamih v duchu vzdialil od misie. Prinútil sa sústrediť na malý displej mobilu.

Som tu. Žiadny problém.

Koľko času budete potrebovať?

Netuším. Dnes večer zhodnotím situáciu. Pri prvej vhodnej príležitosti budem konať.

Rozumiem, priateľu. Nech vám to netrvá prídlho. Potom mám pre vás ďalšiu prácu.

Vždy sa našla „ďalšia práca“, to Court vedel. Lenže väčšina tej „práce“ spočívala v kontraktach, ktoré by Gentry nikdy neakceptoval. On sám chcel posúdiť, či bude ešte „ďalšia práca“. Nemienil to však teraz vtĺkať do hlavy Sidorenkovi. Iba odpovedal: Okej.

Teším sa na dobré správy. Dasvidania, priateľu.

Court sa len odpojil. Vypol mobil a strčil si ho do bočného vrecka na kabáte. Dojedor, zaplatil a odišiel z hotela.

Podvečer prechádzal štvrtami v okolí Grafton Street. Hodinu strávil pozorovaním oblečenia a spôsobov miestnych ľudí, snažil sa asimilovať. Pre vycvičeného profíka to nemohol byť problém, napokon, Dublin bol medzinárodné mesto plné Poliakov, Rusov, Turkov, Číňanov,

Juhoameričanov... ba kde-tu sa dokonca našlo aj zopár Írov. Neprevládal tu jeden výzor či spôsob chôdze alebo postoj, ktorý by stálo za to napodobniť, no Court aj tak vošiel do secondhandu na Dawson Lane a vyšiel z neho s plnou taškou. Na WC v obchodnom dome sa prezliekol do obnosených modrých džínsov, mikiny s kapucňou a na ňu si dal čiernu džínsovú bundu. Čierne tenisky a tmavomodrá pletená čiapka sa k celku dobre hodili.

Do zotmenia sa z neho stal Dublinčan a sebaisto sa pohyboval spolu s davmi. Vykonal bezpečnostnú kontrolu, nastúpil na pár vlakov miestnej hromadnej dopravy známej pod skratkou DART a znovu z nich vystúpil, aby si overil, že ho nikto nesleduje. Na svete bolo viac ľudí, ktorým by vyhovovala smrť Courta Gentryho, než takých, ktorí sa zaujímali o Dougala Slatteryho, a Court na to pamätal, len aby svoju operáciu udržal v správnom kontexte. Zabitie Íra bolo až druhoradé, prvoradým cieľom bolo ako obyčajne vlastné prežitie, aspoň do zajtrajšieho dňa. Musel myslieť hlavne na svoju vlastnú osobnú bezpečnosť.

Keď nadobudol istotu, že sa naňho nikto neprilepil, zamieril do štvrte Temple Bar na južnom brehu rieky Liffey.

O desiatej večer už sedel za barovým pultom v pube Oliver St. John Gogarty. Bola síce len streda, ale podnik bol naprataný Američanmi, Európanmi z kontinentu a Ázijčanmi. Írsku populáciu v bare zastupovali pravdepodobne iba servírky, barmani a kapela.

Court posledné mesiace netrúvil čas v bujarých krčmách a krčmičkách. Skrýval sa na juhu Francúzska, býval v maličknej podkrovnej izbe v domčeku v dedinke na horskej stráni a len zriedka zašiel ďalej ako do obchodíka na rohu, kde predávali konzervy a vodu vo fľašiach. Ešte aj jeho návštevy u lekára v Nice prebehli bez rozruchu. Bola zima, nočné kluby a gýčové obchody na Promenade des Anglais, ktoré počas turistickej sezóny praskali vo švíkoch, boli poloprázdne

alebo rovno zatvorené. Courtovi to úplne vyhovovalo. Tento dublinský pub bol, naopak, prostredím, akému sa vo svojej profesii bežne vyhýbal – už teraz musel odbiť otázku barmanky, ako sa volá, a dve Angličanky usadené vedľa neho sa ho pokúsili zatahnuť do rozhovoru. Ich pokusy o zoznámenie statočne ignoroval, popíjal Guinness, zrakom prechádzal po miestnosti, ľutoval, že v sebe nemá štyri miligramy dilaudidu, aby sa uvoľnil, a potom si v duchu zlostne vynadal a donútil sa vrátiť myslou k misii.

Vo svete sú dva druhy ľudí. Iba dva. Ovce a vlci. Court bol vlk a vedel o tom. Posledné mesiace ho trochu oslabili, ale vlk zostane vždy vlkom a nikdy mu to nebolo jasnejšie, ako keď sedel v tomto bare a obklopovali ho stovky oviec. Nikto iný v dave nestriehol na potenciálne hrozby tak ako on. Nikto iný v dave nemal presne lokalizované únikové východy, spočítaných fyzicky zdatných mužov medzi návštevníkmi a zhodnotenú kvalitu skla v okne, čo viedlo na ulicu. Nikto iný v dave si nevšimol tak presne neprítomnosť polície pred tým oknom alebo verejné osvetlenie v uličke za barom. Nikto iný nevedel, kam si má presne sadnúť, aby žiadne zrkadlo neukazovalo jeho odraz celej miestnosti.

Nikto iný tu nemal v hlave únikový plán pre prípad, že by sa jeho život ocitol v ohrození.

A nikto iný tu nemal plán pozabíjať všetkých ostatných, ak by to bolo nevyhnutné.

Áno, bol v dave plnom oviec, ale v skutočnosti sa v miestnosti nachádzal ešte jeden vlk. Podľa Sidovho spisu bol aj bubeník na pódiu drsný. V tradičnej kapele bolo päť členov, a hoci Gentry nebol vôbec odborník na podobné záležitosti, podľa reakcie hostí musel predpokladať, že hrajú veľmi dobre. Objemný bielovlasý muž, ktorý sedel na lavici na boku pódia, hral na bodhrán, tradičný ručný írsky bubon. A bral to veru vážne, hlavu mal sklonenú a nakláňal sa dopredu,

akoby venoval pozornosť detailom hudby. Courtovi pripadal skôr ako hudobník v strednom veku než nájomný vrah. No možno už uplynulo dosť času, odkedy vykonával svoju „bežnú robotu“. Vedľa neho hral mladý muž do mikrofónu na írskej píšťalke, gitaristi brnkali a harmonicky spievali a dav oviec jasal. Court nezachytával text pesničky, no mala niečo spoločné s krásnou mladou ženou, neúrodou zemiakov a manželom, ktorého zabil alkohol.

Court dopil pivo a zamieril von.

DVA

Dougal Slattery sa so spoluhráčmi z kapely rozlúčil o pol dvanástej, na husté biele vlasy si nasadil šiltovku z pravej írskej vlny a vyšiel z pubu Oliver St. John Gogarty s bubnom v koženom puzdre prevesenom cez plece. Bola chladná, ale jasná noc ako väčšina iných nocí, keď hrával v bare, aj ako väčšina iných nocí, keď sa mu žiadalo pivo, skôr než sa vráti do svojho bytu. Na vzdialenosť pár minút pešej chôdze tu bolo zo desať pubov, ale jeho byt bol o poldruha kilometra ďalej, na druhej strane Pearse Station. Rozhodol sa urobiť to, čo robil obyčajne: zísť si na „šláfrunk“ do svojej obľúbenej putiky.

Slattery pri chôdzi kríval, mohlo za to koleno. Vlastne nielen jedno, ale obidve, ale krívať na obe nohy neprichádzalo do úvahy, tak sa spoliehal na menej opotrebovaný zo svojich slabnúcich kĺbov a jeho zavalité telo sa takto knísalo studenou nocou.

Írovi trvalo takmer tridsať minút, kým prišiel k podniku Padraic Pearse, ktorý niesol meno írskeho katolíckeho politika, ktorého Briti

popravili počas Veľkonočného povstania v roku 1916. Bol to zatvrdilo katolícky podnik, výklady malej krčmy zdobili fotografie a suveníry zo vzbury.

Dougal dokrival dnu, kabát a bodhrán si odložil do boxu v rohu a zamieril k baru po Guinness, ktorý mu už teraz čapovali.

Court Gentry našiel vchod, v ktorom sa nesvietilo, a posadil sa na schody pred ním. Už niekoľko mesiacov sa nenachodil toľko ako dnes. Prekvapila ho bolesť svalov v stehnách a lýtkach a dokonca sa mu zdalo, že cíti slabé štípanie v pravej nohe, na mieste, kam sa mu vlni v decembri zavrtala guľka. Lutoval, že so sebou nemá vicodin, ale vedel, že nemôže byť zároveň nadrogovaný aj funkčný, tak iba sedel a civel na vchod do pubu oproti cez ulicu. Dnešná noc bola výhradne prieskumná; bude svoj terč sledovať k jeho príbytku a potom zhodnotí, kde a kedy udrie.

Padraic Pearse, tak sa pub volal. Zvonku vyzeral ako nevelká ustanovizeň. Slattery tu bol pravdepodobne štamgast, aspoň podľa toho, že sem kráčal rovnou cestou a ignoroval nespočetné ďalšie možnosti posedieť si a niečo vypiť. V Dubline bolo viac barov na hlavu ako v ktoromkoľvek meste na svete. Íri svoje puby milovali a Courta neprekvapilo, že časť večera trávi pozorovaním vchodu do krčmy a vyčkávaním, kým jeho terč neobrátí do seba zopár pív.

Gentry sa meravo zdvihol. Chcel si rozhybať svaly, bol nielen ubolený, ale aj uzimenný, a potreboval súrne WC alebo zadnú uličku. Vedel, že najbežnejšie by pre mladého Dublinčana, za akého sa vydával, bolo močenie v úzkej pasáži pri krčme, tak prešiel cez prázdnu ulicu a zamieril do tmy. Tam po čuchu našiel stenu pri smetných košoch, rozopol si opasok a vzápätí si ho rýchlo zase zapol. Upútal ho hluk o niečo ďalej v uličke: dvaja muži vyšli zo zadného východu, pätnásť metrov od neho sa natiahol pás svetla a ozvali sa zvuky rozhovoru

z budovy. Muži prešli k zadnej stene, vymočili sa, po minúte sa vrátili dnu a netušili, že v tme blízko nich stojí cudzinec.

Dvere, z ktorých vyšli a kam sa vrátili, boli zjavne zadný východ z krčmy Padraic Pearse. Tá bola teda oveľa väčšia, ako si Court pôvodne myslel. Vykonal potrebu pri tehlovom múre a potom prešiel k zadným dverám. Za nimi začul náraz tága do biliardovej gule a drsné mužské hlasy, slovám sa nedalo rozumieť. Gentry pozrel pred seba a uvidel, že zo zadnej uličky sa dá prejsť do väčšej bočnej ulice. Zišlo mu na um, či už Slattery touto trasou neodišiel z baru. Možno ho sem dokonca aj zlákal, ale Court počas polhodinovej cesty z Temple Baru sem nezachytil žiadny signál, že by to tak bolo.

Doriti. Gentry vedel, že má dve možnosti – buď na dnes večer sledovačku ukončí a zajtra ju zopakuje, alebo vojde do krčmy a pobzerá sa po terči tam. Nebezpečenstvo, že sa v takomto veľkom pube prezradí, bolo minimálne; podľa zvukov boli dnu desiatky hostí a Sivý muž vedel splynúť s prostredím rovnako dobre vnútri ako vonku. Vybral sa zase k prednému vchodu, zhrbil sa, aby pôsobil o niečo nižšie, a otvoril si dvere do krčmy Padraic Pearse.

Gentry vošiel do pubu a okamžite vedel, že sa dopustil fatálnej chyby. Bolo to tu neuveriteľne malé. Biliardové stoly, z ktorých počul zvuky vzadu, boli až za dverami v zadnej stene pubu, na ktorých visela veľká tabuľka s nápisom LEN PRE ČLENOV. V miestnosti, v ktorej sa Court ocitol, bol iba malý barový pult, tri stoly a zopár boxov pri stene. Ležérne prešiel k barovému pultu a posadil sa na vysokú stoličku, neobzeral sa ani napravo, ani naľavo, vytiahol peňaženku a zadíval sa pred seba na fľaše za barom. Cítil na sebe pohľady tej desiatky hostí, stále však netušil, či je s ním v miestnosti aj Slattery.

Podnik aj klientela pôsobili hrubo a Court to hneď vycítil. Atmosféra bola plná zloby.

Nie vhodné miesto pre cudzieho.

Napokon pozrel hore, kde nad fľašami viselo zrkadlo. A uvidel, že každý muž v bare, aj Dougal Slattery a jeho dvaja mladí kamaráti usadení v boxe, civie rovno naňho.

Drsná banda, pomyslel si Gentry.

Všimol si nápis prilepený páskou na zrkadle: *Zákaz spevu.*

Drsná krčma.

Doriti.

Barman si ho hodnú chvíľu premeriaval pohľadom ponad noviny, napokon ich položil a len náznakom nadvihol obočie.

„Jeden Guinness,“ povedal Court.

Slattery popíjal pivo, počúval, ako sa jeho dvaja mladí kumpáni v útulnom boxe sťažujú na rozhodcu, ktorý v ragbyovom zápase medzi mužstvami Clontarfu a Thomondu nanič pískal. Dougal fandil tímu Wanderers a bolo mu srdečne fuk, že jeden posratý rozhodca Clontarf pripravil ich tím o víťazstvo, ale spoločnosť dvoch mladých štamgastov si aj tak užíval. Keď sa otvorili dvere, zdvihol hlavu – bolo dosť neskoro, aby sem niekto len tak prišiel na pivo, ale zase mohlo sa to prihodiť. Dougal naklonil hlavu nabok. Očami hodnotil cudzinca, ktorý kráčal k baru.

A okamžite prestal počúvať svojich spolustolovníkov.

V zavalitom tele Dougala Slatteryho sa rozozvučal poplach tak hlasno, ako keď spustili zvony na katedrále Christ Church o kilometer a pol západne odtiaľto. Cudzí človek v krčme Padraic Pearse bol sám osebe zriedkavosťou, ale tohto tu už dnes videl v Oliveri, keď tam hrali koncert. Navyše, týpek bol mladý, svalnatý a na Slatteryho vkus predsa len trochu príliš nonšalantný.

Nebol miestny. Oblečením sa prispôbil, to bola pravda, ale Slattery ho prekukol. Keď si neznámy sadal za bar, Ír si ho dobre obzrel, či

uňho neuvidí zbraň, buď rovno obrys pištole, alebo ten charakteristický trhavý pohyb, ktorý musí urobiť muž s puzdrom na páse pri sadaní. Dougal nič také neuvidel, ale pravý bok muža mal mimo dohľadu.

Počul, ako si muž objednáva. „Jeden Guinness.“ Na tom nebolo nič čudné ani turistické. Dokonca mal mierny írsky prízvuk, ale hovoril potichu, tlmene.

Je to policajt? Nieкто z Interpolu? Dougal vedel, že policajti z najmenej piatich krajín sa nevedia dočkať, kedy mu nasadia náramky a odvedú ho z tohto požehnaného ostrova. Lenže nie. Tento muž nepôsobil ako policajt, na to robil predsa len príliš uvoľnený dojem.

Okrem toho vedel, ako si má objednávať Guinness, a to už niečo znamenalo. Nezasvätení turisti sa zvyčajne načiahli k poháru, len čo im ho barman položil na pult – a to bola závažná chyba. Stout treba načapovať do troch štvrtín, potom barman pár minút počká, kým sa usadí pena, a počas tohto čakania pivo stojí vábivo blízko k hosťovi, priam ho provokuje, aby preukázal svoju nevedomosť a pritiahol si ho k sebe.

Lenže tento nováčik vedel, čo sa patrí.

Slattery zachytil v zrkadle mužov pohľad, len rýchly, ľahostajný a letný pohyb očí. Aj ostatní štamgasti v bare na neznámeho nezakryte zízali. Všetkých si ich obzrel a potom už zase venoval pozornosť len barmanovi. George nebol z prítomnosti novej tváre v bare o nič nadšenejší ako Slattery, ale načapoval mu pivo, vzal si od neho peniaze a vrátil sa k novinám.

Dougal sa nahol dopredu k mužom vo svojom boxe. Ticho ich oslovil. Nasadil mierne rozveselený tón, ale kútiky úst nenaznačili úsmev.

„Počúvajte, mládenci. Čo tak si dnes večer trochu udrieť, kým vás mamky pošlú spať?“

Court bol prezradený a vedel o tom. Sedel pri bare, zádumčivo pozeral do piva, telom signalizoval uvoľnenosť, ale jeho myseľ bola napätá, preberala možné postupy, čo s presilou desiatich mužov v miestnosti nie oveľa väčšej ako interiér školského autobusu. Niektorí majú určite nože, o tom Gentry nepochyboval. A viac ako pravdepodobne aj mosadzné boxery. Ba za pultom bude niekde skrytá aj odpílená dvojhlavňová puška. Court mal pri sebe pištoľ v puzdre na páse, ale to nebola bohvieaká zbraň na obranu. Ruský makarov. S primontovaným tlmičom, ktorý mal teraz vo vrecku kabáta, fungoval ako efektívny nástroj atentátnika, ale guľka kalibru .380 by nezastavila prakticky nikoho a osem rán v zásobníku bolo zjavne žalostne nedostatočných pri tom množstve hrubokrkvov v miestnosti, navyše mechanizmus uvoľňovania zásobníka bol zle umiestnený a nefunkčný. Áno, Court vedel, že keby sa naňho títo Íri vrhli, vyvrátil by do nich zopár krvavých dier, ale ak sa k nemu budú valiť mocne a s odhodlaním, tak má v podstate kurevskú smolu.

Odpil si z piva. Ešte nikdy mu veľké pivo nepripadalo také veľké. Pomyslel si, že ho ani nevypije do dna, len nech sa čím skôr môže zvrtnúť a vrátiť na tmavú ulicu. Za sebou počul, ako Slattery niečo šepká mužom pri stole. Court sa tentoraz nepozrel do zrkadla. Slattery si ho všimol už predtým, v krčme Oliver St. John Gogarty; to bolo teraz úplne jasné. Momentálne svojim spoločníkom vysvetľuje situáciu. S trochou šťastia sa Slattery rozlúči, vypadne a skočí si doňho až na ulici. Pošle svojich mužov von, aby sa tam skryli v tme, a odíde s nimi. Bez tej trochy šťastia sa doňho pustí okamžite. Dougal vstane, vyhlási pred celou krčmou, že muž, ktorý prehodí cudzinca cez predné okno, má uňho ročný prísun Guinnessu.

Kurvafix, pomyslel si Court. Keď sa zotavoval vo Francúzsku, nevedel sa dočkať návratu do akcie, ale toto bola fakt nahovno situácia.

Court sa začal dvíhať. Pohár na pulte mal stále poloplný, ale uvedomoval si, že ak sa mu z tejto krčmy vôbec niekedy podarí dostať po

vlastných, tak teraz, tesne predtým, ako Slattery zbúcha svoj plán. No kým sa Gentrymu podarilo úplne sklŕznuť z barovej stoličky, barman sklonil noviny.

„Nechutí, čo?“

Ryšavý šesťdesiatnik so širokánskym hrudníkom zrejme vycítil napätie v miestnosti medzi Slatterym a cudzincom.

Court nemienil riskovať dlhé reči. Namiesto toho sa len posunul na stoličke, akoby si hľadal lepšiu polohu, a zdvihol pohár. Naklonil ho smerom k barmanovi a dal si ešte hlt. „Je super,“ povedal. Mal dojem, že to povedal ako Ír, ale nebol si istý.

Naľavo od neho sa dvaja muži sediaci v boxe s jeho terčom postavili a vyšli prednými dverami von. Aj ďalší dvaja pri stole za ním vstali, Court ich sledoval v zrkadle, keď sa blížili. Agresívne sa posadili jeden z jednej, druhý z druhej strany k nemu.

Muž vľavo prehovoril prvý. Z dychu mu razila írsky whisky a tabak.

„Odkiaľ si, há?“

Court pozeral priamo pred seba. Prestal sa snažiť o írsky prízvuk. „Makám na nákladnej lodi. Maersk. Dnes poobede sme pristáli. Ráno zase vyplávame.“

„A odkiaľ si?“ zopakoval druhý muž otázku svojho kamaráta.

„Už som povedal.“

„Si sa akože narodil na nákladnej lodi? Pýtame sa, odkiaľ pochádzaš.“

„Mládenci. Nechajte pána, nech si v pokoji dopije pivo.“ To prehovoril Dougal Slattery. Vstal, dokrival k baru a v zrkadle pozrel tým dvom do očí. „Vždy je fajn vidieť tu novú tvár. Aj pocestných. Nerobte si z mládencov nič, priateľu.“

Courtovi zišlo na um, čo sa to deje, že ho po tieto dni všetci osloviajú „priateľu“.

TRI

O päť minút neskôr odišiel Gentry z krčmy Padraic Pearse. Slattery vyšiel prvý, krátko po tom, ako cudzinca zachránil pred dvoma miestnymi, ktorí sa bez ďalších rečí vrátili k svojmu stolu. Barman po celý čas ani na sekundu nezdvihol oči od novín.

Court zamieril po Pearse Street na východ, šikovne kľučkoval v tieňoch sto metrov za krívajúcim mužom, ktorý niesol cez plece prehodený bubon.

Všetko sa zmenilo a celá operácia sa zrýchlila Courtovým rozhodnutím vyjsť z krčmy predným vchodom. Eliminoval si akúkoľvek možnosť nepozorovaného prieskumu terénu, ktorý pôvodne plánoval. Vyplašil svoj terč a ten teraz buď utečie, alebo sa niekde opevní. Nepotrebuje ani brilantnú myseľ stratéga, aby odrazil útok, ktorý mu hrozí od jediného muža. Vydá sa na útek alebo sa obrazne stiahne medzi hradby z vozov a rozdá pušky. Bola to zásada z príručky *Ako sa vyhnúť zavraždeniu* a Gentry nepochyboval, že Dougal ju má prečítanú.

Sivý muž vedel, že ak má splniť zákazku, musí to urobiť dnes večer. Slattery zahol doprava do otvorenej brány pri ošarpanej bytovke, ani sa neobzrel, len začal stúpať po parkovisku umiestnenom vo sva-hu smerom ku konkrétnym dverám. Court sa v tme ticho približoval k svojej koristi, ku koristi, ktorá ho síce bude očakávať, ale, ako dúfal, nebude ho očakávať takto skoro.

Odrazu na ulicu vyšiel tlstý mladík v čiernom ragbyovom drese, skrýval sa za veľkým kontajnerom na odpadky ani nie desať metrov od Courta. Gentry spomalil, zastal, obrátený tvárou k mužovi a s rukami pri bokoch. Bol to jeden z tých mladíkov, ktorí sedeli so Slatte-rym v krčme Padraic Pearse. Ír si zozadu z opaska zvesil dlhú reťaz a rozhodol ju pomaly ako kyvadlo.

„Kurva, chlape, prečo ma sleduješ?“ zatiahol s takým prízvukom, že to bolo takmer nezrozumiteľné, ale Court ho vlastne nepočúval. Venoval pozornosť len tichším zvukom, naladil sa na kroky, ktoré sa mali každú chvíľu ozvať za ním. Niekde tu totiž bol aj kamarát tohto fanúšika ragby a Court nepochyboval, že v tomto momente naňho udrie od chrbta. Možno ho zovrie rukami okolo krku alebo, to bolo pravdepodobnejšie, ho švihne po nechránenom chrbte reťazou či ku- som kovovej rúry. Court ako elitný nájomný zabijak mal za normál-nych okolností dočinenia s odhodlanejšími, vycvičenejšími a lepšie vybavenými protivníkmi. Lenže keď pôsobil v utajení v prístave alebo sa potľkal v pajzloch v najhorších štvrtiach nanič miest, absolvoval dosť bitiek s bežnými hrubokrkými výtržníkmi, aby si zapamätal ich štandardné postupy.

Bolo úplne jedno, kde sa človek nachádzal. Bitka predstavovala univerzálny jazyk.

Muž v čiernom ragbyovom drese zakričal ešte niečo, tentoraz sa to naozaj nedalo dešifrovať, a potom to prišlo: tiché kroky zazneli za Courtom čoraz hlasnejšie a rýchlejšie, približovali sa. Court sa

donútil pozerat' rovno na mládenca v čiernom ragbyovom drese a tváril sa, že vôbec nemá potuchy, čo sa naňho valí zozadu – mienil tak vydržať do poslednej možnej chvíle.

Kroky boli už tesne za ním a Court sa pohol rýchlosťou blesku. Bol to jeho prvý boj zblízka za posledné mesiace. Jediným pohybom sa zároveň skrčil k zemi aj zvrtol a pohol nabok, uvidel prudký švih holohlavého mladého muža v oranžovom ragbyovom drese – muž sa rozohnal ohnutou roxorovou tyčou a trafil ňou prázdny priestor, kde bol pred troma štvrtinami sekundy Gentryho chrbát. Váha železa a samotný švih a k tomu Írova vlastná váha ho preniesli priestorom a pohyboval sa dopredu ešte dlho potom, čo jeho myseľ zaregistrovala, že terč úderu sa mu vyhol. Court sa rýchlo postavil, práve keď muž preletel okolo neho, ľavou rukou ho nasmeroval a vyrazil zatatou päsťou dopredu do noci ako piestom, až sa päšť dokonale presne stretla s oblasťou pod mužovým pravým uchom, rozdrvila čeľusť, odklonila hlavu nabok a zanechala muža v bezvedomí, hoci ho vlastná nezávládateľná energia stále tlačila dopredu.

Roxor zarinčal na ulici a Ír dopadol za ním, na hrudník, potom sa prekotúlal, len sa mu tak zatrepotali ruky aj nohy, a zastal pri nohách svojho druhu.

Už sa nepohol. Krv na tvári, ktorá vymokla z odrenín, sa zaligotala vo svetle kobaltových pouličných lúčov.

Ten v čiernom ragbyovom drese zúrivo švihal reťazou, rýchlo pozrel dole na ležiaceho kamaráta a potom sa pohľadom, rovnako plným zúrivosti ako hrôzy, vrátil k bradatému mužovi, ktorý bol pred ním. Court sa k nemu vybral ležérnym krokom, s rukami pri bokoch, s očami aj plecami úplne uvoľnenými.

Bol vo svojom živle.

Reťaz preletela dopredu.

Sivý muž vstúpil do jej dráhy, šikovne ju zachytil ľavou rukou a mocne šklbol, takže mladý muž v čiernom ragbyovom drese stratil rovnováhu a trhane sa priblížil k nemu.

Courtova pravá ruka sa mu ako kopija zabolala do krku a zrazila Íra na chrbát. Kotúlal sa po ulici, dusil sa, chrčal, márne lapal po dychu. Zároveň zíval hore na bradatého muža, ktorý si nad neho čupol. Keď Američan prehovoril, znelo to maximálne pokojne, tak nad vecou, ako keby on prepadol tých dvoch v tme, a nie opačne.

„Slatteryho číslo bytu, poprosím. Rýchlo. Viackrát to nemienim opakovať.“

O štyri minúty neskôr štuchol koniec tlmieča nasadeného na pištoli do nezaistených dverí bytu číslo šesťdesiatšesť v bytovkách na Queen's Courte. Za tlmiečom bola ruská automatická pištoľ Baikal Makarov. Za makarovom bol Sivý muž. Všetky zmysly mal bdelé o to viac, že dvere našiel lákavo pootvorené, a to bolo zvláštne vzhľadom na skutočnosť, že muž, ktorý tu býval, si bol jednoznačne vedomý, že si poňho niekto ide.

Keď Gentry vstúpil do dobre osvetlenej obývačky za dverami, nemal veľa času špekulovať, kde sa nachádza jeho terč. Slattery sedel za jednoduchým dreveným stolom uprostred nevelkej miestnosti, tvárou k dverám, pred sebou mal fľašu írsky whisky a tri štamperlíky. Court si všimol, že muž sa stihol prezliecť. Teraz mal na sebe modro-čierny ragbyový dres, pri krku rozhalený a na prasknutie napnutý okolo trupu. Žeby patril jeho obľúbenému mužstvu?

Slattery si ho dlho premeriaval pohľadom. Potom zdvihol jeden štamperlík a obrátil ho hore dnom. Pôvodne očakával dvoch hostí, nepochybné tých, ktorí teraz ležali na ulici. Dougal sa však spamätal

a pomaly zdvihol druhý štamperlík. „Vypiješ si niečo, chlapče?“ Bol nervóznny, hlas mu preskakoval.

Court rýchlo prebehol zrakom miestnosť. Jeho zbraň pri tom však neprestala mieriť na čelo terča. Potom prehovoril, síce ticho, ale s pokojnou presvedčivosťou: „Ruky tam, kde na ne uvidím.“

Slattery poslúchol. „Zabil si ich?“

„Tých milovníkov ragby? Kdeže, budú v pohode.“ A dodal: „Časom.“

Slattery prikývol. „Šlo to ako nôž do masla, čo?“

„Veru, nemal som s nimi ktovieaké problémy.“

„Ani triezvi by sa ti nevyrovnali. Najskôr sa posad', dobre? Mám tu parádnu whisky.“

Court ďalej pátral očami po hrozbách a všetky zmysly mal stále na maxime. Jeho terč bol zvláštne zmierený s dianím, ale to mohol byť aj pokus oklamať protivníka.

„Nie.“

Mohutný muž znovu pokrčil plecami. „V tom prípade mi azda dovoľíš, aby som sa napil prvý.“ Nečakal. Nalial si do pohárika whisky Old Bushmills, hodil ju do seba, vrátil pohárik na stôl a opäť si nalial.

Court prešiel k oknu. Cestou vypol stropné svetlo. Teraz, zahalený tmou, pozrel na ulicu.

Slattery povedal: „Nikto sem nepríde. Boli tam len tí, s ktorými si sa už stretol. A aj ak ešte vládku kráčať, tak nekráčajú týmto smerom, to ti garantujem.“

Court skontroloval spálňu, kúpeľňu aj kuchyňu. Boli v byte sami. Ír sedel za stolom, obrátený tvárou k dverám. Hodil do seba ďalšiu whisky. Znovu si dolial.

Trpezlivo čakal.

Gentry sa vrátil, zastal si pred neho a Slattery objal rukou fľašu, naklonil ju k návštevníkovi. Povedal: „Fakt si nedáš ani kvapku? Mne to

vždy pri robote pomáhalo.“ Court pokrútil hlavou. Plne sa sústreďoval na svoj terč. Hlaveň makarova sa nadvihla. Dougal Slattery rýchlo prehovoril: „Pozri, kamarát. Viem, že to musíš urobiť. Nebudem sa s tebou škriepiť. Kedysi som robil to isté a viem, ako to funguje. Chcem len jednu maličkosť. Láskovosť. Mám dieťa. Vlastne aké dieťa, už musí mať okolo tridsiatky. Býva v Galwayi.“

„Vyzerám, že ma to zaujíma?“

„Má Downov syndróm. Je to dobrý chlapec, ale nedokáže sa postarať sám o seba. Nemá mamu – bola to stará kurva v Belfaste a pred nejakými dvadsiatimi rokmi sa predávkovala. Umiestnil som ho do súkromného zariadenia. Okrem mňa nemá nikoho.“

„Fakt mi je to úplne ukradnuté.“

„Ja len, že posielam prachy, dosť, aby nemusel ísť do štátneho ústavu.“

Court palcom odistil pištoľ.

Dougal rozprával ďalej, rýchlejšie. „Bez tých peňazí ho dajú do štátneho ústavu. A to je riadny svinčik, to mi ver. Môj syn je môj doživotný trest. Pokojne si zober môj skurvený život, kamoš, ale nedovoľ, aby za to platil on.“

Courtovi zišlo na um, že mal tomuto tu vpáliť guľku do čela, len čo vošiel do dverí.

„Každý po sebe niekoho zanechá. Nemôžem ti pomôcť.“

„Nie, jasné, mne pomôcť nemôžeš. Ale jemu áno. Prosím ťa o dvadsaťštyri hodín. Jeden posratý deň a ja prepadnem banku, zmenáreň alebo čo. Jedno obrnené auto robí pravidelné zastávky po celej Dawson Street. Vždy popoludní. Veľa príležitostí na rýchly džob. Keby som mal čas takto niečo šlohnúť, poslal by som prachy do toho domova, nech je zabezpečený. Keby som tušil, že po mne pôjdeš, tak by som to už bol urobil, ale toto je trochu prekvapivé. Dlho som nemakal v tejto brandži. Myslel som si, že som z toho vonku.

Pozri, fakt neujdem. Pošlem tam do Galwaya prachy zajtra poobede a potom sa sem vrátim a môžeš ma zabiť. Prisahám ti na hrob mojej mamy. Za môj skalp ti zaplatia, ja pošlem prachy, ktoré syn potrebuje, aby sa oňho starali, keď ma tu nebude. Pozri, sedím tu a preukazujem ti úctu. Dokazujem ti, že nie som chlap, ktorý zdrhne. A už nebudem ani bojovať. Končím. Odovzdávam sa ti do rúk a len dúfam, že urobíš, čo je správne, a poskytnieš mi jeden poondiaty deň, aby som svojmu synovi zabezpečil slušnú budúcnosť.“ Muž mal slzy na krajíčku. Bol zúfalý. Court nepochyboval, že ten príbeh je pravda.

No zatvrdil sa. Pozdvihol pištoľ na úroveň oka. „Prepáč, človeče. Toto odo mňa nečakaj.“

Slattery mu sa oči zaliali slzami skôr, ako do seba hodil ďalšiu whisky. Už si potom nedolial. „Myslel som si, že máš dušu. Ale mýlil som sa. Takže o syna sa mi musí postarať štát.“ Pousmial sa. „No nie všetko je nanič. Mám jednu útechu. Viem, že jedného dňa Sid pošle nejakého týpka zase za tebou.“

Court mierne sklonil zbraň.

„Sid?“

„Ty si Sidov nový týpek, však? Ja som jeho starý týpek. Takže máš pred očami vlastnú budúcnosť, chápeš? Poslal ťa sem preto, aby si si uvoľnil miesto v jeho organizácii. Toto je konkurz, na základe ktorého ťa prijme.“ Keď Court niekoľko sekúnd neprehovoril, Slattery vytreštil oči. „Fakt ti to nepovedal, čo? To je pekný sviniar! Myslel si si, že moju smrť si uňho objednal niekto iný? Kdeže, kamarát, toto celé je Sidova robota.“

Gentry sklonil pištoľ ešte hlbšie. „Prečo?“

Slattery si nalial ďalšiu whisky a na dúšok ju vypil. „Pred piatimi rokmi prišiel Sid za mnou. Vtedy som robil... no, isté veci... pre iného Rusa. Sid mi povedal, že sa mu páči moja robota a chce, aby som ju

robit preňho. A ja na to, že aký je v tom háčik. Každý vie, že Sidorenko dostáva najlepšie zákazky. A odpovedal mi, že jediné, čo musím spraviť, je odstrániť týpka, ktorý má ten džob teraz. Uvoľniť si miesto, chápeš? Lebo ten pôvodný týpek, Izraelčan, sa mu niečím znepečil. Nevie, čím. Sid mi len vysvetlil, že keď vybavím toho Žida, budem alfa žrebcom v jeho stajni.“

„Tak si ho zabil.“

„Zabil som ho, to mi ver. Taká je naša robota, nie? A teraz, keď som príliš starý, dobitý a na veľké zákazky už nemám paru, nezarábam mu toľko prachov ako kedysi. Takže za mnou posielajú teba, aby si ma odpráskol a prevzal to po mne. Tipol si, že ak je čo i len jednopercenčná šanca, že niečo vytáram, zavolám do novín alebo do Interpolu a nabonzujem ho, tak sa mu neoplatí nechať ma nažive.“

Court stál ako omráčený. Sid klamal o takej podstatnej veci, ako bola totožnosť objednávateľa tohto džobu. Zabitie tohto muža bolo len v jeho osobnom záujme. Potom sa trochu spamätal a pripomenul si špinavšie džoby zo spisu, ktorý mal Sid o Slattery. „Povedal mi, že si kedysi urobil zopár škaredých vecí.“ Makarov sa znovu zdvihol a odhodlanie bolo naspäť.

Slattery naklonil hlavu nabok, úprimne prekvapený. „Škaredé? Škaredé? A čo je podľa teba, prosím pekne, v tejto brandži pekné?“

Court neodpovedal hneď. „Myslel som, že si zabíjal nevinných.“

„Ale hovno. Budeš ma súdiť na základe toho, čo ti natáral Sid? To si teda pekne mimo. Dobré, už to ukonči, nech to mám z krku. Strel mi guľku do ksichtu a buď na seba hrdý. Vraj škaredé veci. Vraj nevinní. Ty si fakt najväčší pokrytec medzi nájomnými vrahmi, akého táto planéta ešte nevidela!“

Dougal Slattery pohoršene zafučal, keď pozrel na tlmáč na konci hlavne malého makarova. Alkohol sa mu prejavil v očiach, ale v ničom inom.

Court po dlhom tichu sklonil zbraň k boku. Vytiahol spod stola drevenú stoličku a pomaly si sadol za stôl oproti Írovi.

„Okej, teraz by som sa už napil.“

Slattery z neho nespustil oči, ale nalial im obom.

ŠTYRI

O desať minút Court strčil pištoľ do puzdra. Rozhodol sa, že muža pred sebou nezabije. A rovno mu to povedal. Ír sa neusmial ani si nevydýchol od úľavy, no podal mu ruku. Sedeli väčšinou mlčky v matnom svetle pouličných lúčok v maličkovej miestnosti. Court nechal ruky položené na malom drevenom stole, aby bol Slattery uvoľnený.

Dougal po chvíli povedal: „Sid tebou nebude nadšený.“

„Mali sme dohodu. Povedal som mu, že zákazky budem prijímať, len ak s nimi budem súhlasiť. Ak mi poskytol nesprávne informácie, mám právo odstúpiť. Jebať na neho.“

Slattery zdvihol fľašu whisky.

„Na to si pripijem. Jebať na Sida!“

„Tak či tak za tebou pošle niekoho iného.“

„Jasné, že pošle. Možno by som ťa mal požiadať, aby si to vybavil hneď, nech to mám za sebou.“

„Ja nestrieľam na želanie,“ odvetil Court.

Zavalitý Ír sa srdečne zasmial. „To bolo dobré. Kým príde ďalší týpek s búchačkou, mojich chalanov možno aj pustia z nemocnice. Dúfam, že ten pes Sidorenko tentoraz vyšle niekoho, koho zvládnem.“

Court sa zasmial. „O tom pochybujem.“

Dougal Slattery si naplnil ďalší pohárik whisky a potom akoby si niečo uvedomil, pritiahol na svoju stranu stola aj druhý pohárik a začal doň nalievať.

Court sa ho pokúsil zastaviť. „Nie, vďaka.“

Slattery ďalej nalieval. „To je tretí, chlapče. Tretí z teba spraví chlapa, ver mi!“

Court pokrčil plecami a pokrútil hlavou, načiahol sa za pohárikom a hodil do seba alkohol ako náhradu liekov, po ktorých túžilo jeho telo. Povedal: „Možno by si sa mal odpratať z mesta, kým...“

Stôl sa zdvihol do vzduchu ku Courtovej tvári. Pohárik mu vrazil do úst, skôr než ho stihol zachytiť, okraj dreveného stola ho trafil do brady. Gentrymu myklo hlavou dozadu a odletel zo stoličky.

Mohutný Ír doňho prevrátil stôl. Vzápätí sa Slattery načiahol ponad stôl a zdrapil Courta, skôr než ten chrbtom dopadol na dlážku. Mäsitými rukami mu zovrel svalnatý krk.

Court sa pokúsil niečo povedať, ale nevydal zo seba ani hláska. Cítil, ako sa mu do hrdla zabárajú dva palce, stláčali mu ohryzok tak mocne, až ho takmer rozdrvili. Court bol ešte omráčený od úderu stolom, ale inštinkty mu fungovali natoľko, že prudko trhol hlavou nabok, aby uvoľnil protivníkovu zovretie. Potom mykol rukou a pokúsil sa odsotiť široké ručiská, tie sa však takmer nepohli.

„Prestaň!“ zachrčal Gentry. Predtým mal v úmysle nechať Dougala Slatteryho nažive. Buď tomu Dougal Slattery neveril, alebo mal z nejakého dôvodu pocit, že Sidorenko svojho zabijaka presvedčí, aby sa za ním vrátil, a Ír tomu chcel zabrániť tu a teraz, kým videl príležitosť.

Keď Court ležal na chrbte a nad sebou mal zavalitého Íra, ktorý ho škrtil, zostala mu iba jedna možnosť. Posunul sa na lacnom linoleu a zaprel sa pätami, aby otočil seba aj útočníka tým smerom, kde sa Courtove nohy skrčili, opreté o dvere malého bytu. Rukami sa stále pokúšal odtláčiť železné zovretie na hrdle a chodidlami stúpál po dverách. Pätnásť centimetrov, päťdesiat centimetrov, meter. Zdvihlo mu to dolný trup z dlážky a Dougalova mŕtva váha sa prevalila dopredu na Courtovu tvár a plecica. Gentry sa rýchlo a z celej sily odrazil pätami od dverí, predviedol nevelmi šikovnú stojku, potom sa prevalil dozadu. Hlavu si vyslobodil zo Slatteryho zovretia, keď sa ten na ňom zvrtol. Court pristál na kolenách na prevrátenom stole a odskočil preč od zúrivých úderov ležiaceho bývalého boxera.

V sekunde boli obaja na nohách. Court pozrel na útočníka – Írova tučná tvár bola červená ako cvikla a leskla sa od potu, oči metalí blesky. Muž niečo zakričal, možno po írsky, lebo Court mu nerozumel.

Court mu chcel povedať, že došlo k omylu, že on chcel iba odísť, ale bolo to zbytočné. Slattery urobil krok vpred a zasadil priamy úder, ktorý spolovice zasiahol Courtovu ľavú lícnu kosť. Zabolelo ho to a omráčilo, pravé oko sa mu zalialo slzami, zahmlil sa mu zrak.

Court trestuhodne podcenil tučniakovu hrubú silu a oslepujúcu rýchlosť. Bola to chyba, za ktorú by mohol ľahko zaplatiť životom.

Court zaspätkoval do rohu, až mal od mohutného Íra akurát toľko priestoru, aby dosiahol na makarov, ale vtedy zistil, že má prázdne puzdro. Bol presvedčený, že mu pištoľ vypadla, keď urobil stojku na hlavu, a teraz leží kdesi na dlážke pod prevráteným stolom, prípadne pod zlomenou stoličkou.

Slattery si Courtovo prázdne puzdro všimol tiež. Na červenej tvári sa mu rozlial úsmev. „Si mŕtvy, chlapče!“ Ír zasadil ďalší úder. Tomuto sa Gentry uhol a päšť sa mu obšuchla o bradu.

Nasledoval ľavý hák, na ktorý sa Dougal rozohnal od trupu, jeho trup a nohy sa pohybovali spolu s päšťou, aby jej dodali plnú silu. Gentry hák síce zablokoval, ale aj tak spadol na dlážku. Niežeby ho naplno zasiahla päšť, stačil na to aj nápor, ktorý pri bloku absorbovalo jeho predlaktie. Skončil na kolenách pri stene malej obývačky.

Rýchlo sa však pozbieral, akurát včas, aby zbadal blížiaci sa priamy úder a uhol sa. Bleskovo vystrelil ruku so zovretými prstami, zasadil nimi Dougalovi úder na solar plexus a potom nasledoval kop do Írovho rozkroku.

Ani to Slatteryho nevyviedlo z miery. „Krista, biješ sa ako baba!“

Vtedy si Court spomenul na Statteryho slabinu. V noci polhodinu sledoval krívajúceho Íra a videl, s akými ťažkosťami prenáša váhu na ľavé koleno. Teraz ho zákerne kopol do vnútornej strany kolena a to doslova skolabovalo. Dougal zvrieskol a zaknísal sa, ale nespadol na dlážku.

Namiesto toho zaútočil, hoci po Američanovom útoku mal o niečo menší rozsah pohybov.

Court sa prikrčil a uhol doprava, čím sa mu podarilo zmiznúť z dráhy Írovej pravej päste, práve keď zasvišťala vzduchom tesne nad jeho ľavým uchom. Vzápätí s plnou rýchlosťou zaútočil, odrazil sa od dlážky a pravou rukou sa dostal nad Írovo pravé plece. Z tejto pozície vystrel pravú ruku dohora maximálne efektívnym švihom, ktorý bol výsledkom dlhoročného nácviku, obrátil plece dopredu a ohnutý lakeť zakvačil Slatterymu za krk. Ruka sa vynorila z druhej strany a podobrala Slatterymu bradu ako páka. Court navyše schmatol pravý golier Dougalovho ragbyového dresu, natiahol mu ho cez hrdlo, trhol ním a prechytil si ho do druhej ruky.

„Bojuj konečne ako chlap, ty drbnutý...“

Dougalove slová vystriedalo chrčanie. Gentry používal golier ako garotu, škrtil Íra jeho vlastným dresom. Pravé rameno ovinul

Slatteryho okolo krku, ako keby ho vášnivo objímal, oboma nohami sa mu zozadu obmotal okolo chrbta, držal sa ho z celej sily a ľavou rukou zároveň vytrvalo ťahal za pevný ragbyový dres, ktorý sa Írovi zarezával do tučného krku.

Slatteryho sa s uzatvárajúcimi sa dýchacími cestami zmocňovala panika. Krívajúc na boľavom kolene sa pohol po malej miestnosti, z celej sily vrazil Američanov chrbát do okna, potom ho sotil do steny, až praskol sadrokartón a na dlážku spadli imitácie litografií fúzatých pástiarov, a potom ho zvrtol do hrubých drevených dverí.

Práve vtedy sa pomedzi rachot, vzdychy a krik ozval na druhej strane dverí buchot. Nejaká žena sa krikom, celá vydesená, spýtala, či je pán Slattery v poriadku a či mu nemá zavolať pomoc. Dougal nemohol prehovoriť. Pokúsil sa ľavou rukou načiahnuť ku kľučke, ale sila ho opúšťala spolu s kyslíkom. Keď už-už dočahoval kľučku, Court natiahol pravú ruku, otočil západku a nohami sa odrazil od dverí.

Obaja sa zosypali na dlážku uprostred malého bytu.

Slattery sa stále nemohol poriadne nadýchnuť, ale mal ešte toľko energie, že sa mu podarilo použiť nohy ako páku, keď klesol na Courta. Lenže Court ho nepustil a ani to nemal v úmysle. Využil hybnosť, ktorá vznikla pri kotúľaní, a znovu sa ocitol na protivníkovi.

Tridsať sekúnd chrčali a kopali do seba medzi pováľaným nábytkom malého bytu. Gentry dostal obe nohy na Slatteryho rameno, ale Írova päť druhej ruky šialene uvzato búšila na Courtov chrbát a vrch hlavy.

Veľký Ír sa pokúšal udrieť Gentryho aj hlavou, ale hlavy už mali tesne pri sebe, nemal priestor odtiahnuť tú svoju a poriadne sa zahnať.

Potom sa boj spomalil. Potom boj ustal.

Court neprestal vyvíjať tlak na hrdlo obeť, ale trochu sa odtiahol, aby videl Slatteryho do tváre. Ír mal vypučené oči, tvár absurdne červenú a vlhkú od potu, razila z neho whisky, ocot a telesný pach.

Court bol nad ním a videl vlastnú krv, ktorá mu na Íra kvapkala z pier porezaných sklom pohára. Slattery mal na čele jej kvapky, dočervena sfarbovali jeho pot, čo mu stekal do očí.

Vypučené oči slabo žmurkali.

Court máličko uvoľnil ragbyový dres. Dougal hltal vzduch a v hrdle mu pískalo.

Court mal tvár pár centimetrov od jeho tváre. Dychčiac od námahy z brutálneho zápasu vytisol zo seba slová. „Ten chlapec. Tvoj syn... s Downovým syndrómom. Naozaj ho máš?“

Slattery mal napuchnutý jazyk, hrdlo takmer uzavreté. Vykašľoval krvavé hlien. „Prisahám.“

Court prikývol. Utriel si z čela pot. Stále dychčal od námahy a rozprával trhano. „Dobre... dobre. Neboj sa. Postarám sa oňho. Bude v pohode.“

Obrátili sa k nemu vytreštené oči Íra. Zažmurkal a po lícach mu tiekli slzy zmiešané s krvou. Vzlykol a z nosa mu vyletel sopeľ. Prikývol. Prehovoril cez stiahnuté hrdlo. „To je super, chlapče. Beriem to spať. Máš dušu. Si dobrý chlap.“

„Uhm.“ Court položil končeky prstov na Írovo čelo. „To teda som.“ Jemne mužovi odhrnul premočené biele vlasy.

Znovu prikývol.

„Som hotový svätec.“

Court Gentry jediným rýchlym pohybom zdvihol z dlážky pištoľ, pritisol jej tlmič do mäsitého krku Dougala Slatteryho a strelil mu jediný náboj cez bradu, jazyk, podnebie aj nosnú dutinu do mozgu. Dutý projektil kalibru .380 si trochu tancoval v lebke päťdesiatštyriročného Íra a napokon zastal za jeho ľavým uchom. Slatteryho oči nadobudli sklený výraz a zostali aj po smrti naširoko vypučené.

Court sa odvalil zo Slatteryho hrude a klesol na chrbát vedľa mŕtveho. Bol vyčerpaný, vyžmýkaný, opustila ho všetka energia aj

emócie. Tvár ho bolela od úderov, brucho a noha od bodnej a strelnej rany, ktoré utržil vlani v zime.

Spolu so Slatterym ležali medzi troskami malého bytu a civeli na nízky strop.

PÄŤ

Čln prerážal hmlu vyše päťsto metrov od brehu. Litovská nákladná loď, ktorá bola Courtovým dopravným prostriedkom na Smaragdový ostrov a naspäť, už v hmle odbočila na sever, spustila motory na plný výkon a vydala sa do domovského prístavu. Court stál na prove malého člna a prižmúrenými očami pozeral dopredu na gdanský prístav. Bol jediným pasažierom na člne.

Hovoril do satelitného telefónu.

„Paulus, chcem, by sme v tom mali jasno. Okrem vašej provízie ide všetko do posledného centa tomuto pacientovi. Je mi jedno, ako to urobíte. Len to urobte.“

„To nie je problém. Môžeme preňho založiť malý trust. Pravidelné automatické výbery pre inštitúciu. Pozrel som sa na to, ako ste si priali. Je to najlepšie zariadenie v Írsku pre ľudí s touto diagnózou.“

„Dobre.“

Zmĺkol. Court vycítal rozpaký. „Pane. Iste chápete, že budem musieť kontaktovať sira Donalda.“

„Nech sa páči. No keďže s ním tak či tak budete hovoriť, povedzte mu toto. Tieto peniaze nie sú jeho. Nie sú moje. Patria tomu chalanovi. Keď sa ich dotkne... a ja to zistím...“

„Herr Lewis. Prosím, nevyhráždajte sa sirovi Donaldovi. Je to môj zamestnávateľ. Je mojou povinnosťou zreprodukovať mu všetko, čo poviete...“

„S tým práve počítam. Chcem, aby ste mu to povedali od slova do slova. Ak sa dotkne účtu, ak doň akokoľvek zasiahne, tak za ním prídem.“

„Herr Lewis, prosím...“

„Toto mu odkazujem, Paulus.“

„Viem, že vám splní želanie. Trust budem spravovať tak, ako sme sa dohodli. Samozrejme, bude sa na to vzťahovať moja štandardná provízia.“

„Danke.“

„*Bitte schön.* Sir Donald vás má veľmi rád, Herr Lewis. Nie som si istý, prečo sa vaše cesty rozdelili, ale dúfam, že jedného dňa si spolu sadnete a...“

„Dovidenia, Paulus.“

Nastalo rozpačité ticho. Potom zdvorilá rozlúčka. „*Auf wiedersehen,* Herr Lewis.“

Gentry si odložil mobil do cestovnej tašky. Potom sústredil pozornosť na novú hrozbu.

Všimol si ju, keď ho od prístavu delilo asi tristo metrov: veľké čierne auto. Bol od prístavu dvesto metrov, keď rozoznal aj mužov, ktorí sa opierali o vozidlo a všetci mali na sebe tmavosivé oblečenie. Zo stopäťdesiatich metrov ich napočítal štyroch a zhodnotil, že sú to hory mäsa.

Z päťdesiatich metrov ich identifikoval ako Slovanov v oblekoch a ich auto ako limuzínu.

Pravdepodobne to boli Sidovi chlapci, ktorí ho prišli vyzdvihnúť, a Courta to seriózne našťvalo. Plánoval vysadnúť tu v Gdansku, na pár dní zmiznúť na pobreží Poľska a až potom, keď bude pripravený, ozvať sa Sidovi cez webstránku agentúry predávajúcej dobrodružné pobyty na Urale. Sir Donald, jeho bývalý sprostredkovateľ, ho nikdy nenútil k osobným stretnutiam. No títo hrubokrky chlapci, ktorých poslal jeho už čoskoro bývalý sprostredkovateľ, sú tu jednoznačne preto, aby ho dovedli priamo pred trón toho, kto sa pokladá za jeho momentálneho pána a vládcu.

„Doriti,“ zahrešil Court vo vzdialenosti dvadsaťpäť metrov od brehu. Muži sa odlepili od karosérie limuzíny, cigarety odhodili na zem a zadusili podrážkami. Court videl, ako sa im ligocú zlaté reťaze na krkoch. Ruskí mafáni. Kto iný? Muži prešli až k okraju móla, aby nemohol zdrhnúť, keď čln pristane.

Ako keby sa to dalo.

Court prešiel pohľadom po móle, či je vôbec kam ujsť.

Nie. Doriti.

Vystúpil z kníšuceho sa člna na mólo. Zastal pred štyrmi hromotlkmi. Nepadlo medzi nimi ani slovo. Jediná komunikácia prebiehala očami piatich mužov, ktorí boli plní testosterónu, všetci prišli pracovne a ani jeden nie až tak dobrovoľne. Courtov bývalý šéf v Divízii špeciálnych činností, Zack Hightower, drsný bývalý člen špeciálnych jednotiek SEAL, to nazýval „očné dojemovanie“, čo bol síce hrubý, ale dosť presný opis toho, ako sa chlapi simultánne premeriavali pohľadmi a zároveň cez chladné pohľady dávali najavo svoju silu a zručnosti.

Court pomaly roztvoril námornícky kabát a ukázal im rukoväť makarova na boku. Mladší z Rusov podišiel dopredu a vytrhol mu

pištoľ z puzdra a popritom sa vyškieľal, ako keby zbraň sám objavil. Potom Courta prehľadal, vytiahol mu z vrecka nôž a vložil si ho do vlastného vrecka. Prehrabal sa v Gentryho taške, vylovil z nej satelitný telefón a aj ten si strčil do vrecka, nič iné zaujímavé však nenašiel. Rus, maximálne spokojný, že odzbrojil Sivého muža, cúvol a netrpezlivým gestom Američanovi pokynul, aby išiel k autu.

Court si z pleca zložil tašku, potom ju spakruky hodil jednému z mužov. Taška zasiahla mohutného chlapa do hrude a ten ju nechal spadnúť na zem – a celý čas ani raz neuhol chladným pohľadom.

Court si nevedel pomôcť. Usmial sa, urobil krok vpred a zdvihol tašku, potom zamieril k čiernej limuzíne, otvoril zadné dvere a nasadol.

O hodinu už bol vo vzduchu. Lhké súkromné lietadlo Hawker 400 čakalo na jeho sprievod na Medzinárodnom letisku Lecha Walesu. Court nevidel žiadne pasové a colné kontroly; rozhodne mu nikto nekládol žiadne otázky ani od neho nepýtal doklady. Hawker vyletel dohora cez vlhké oblaky na jasnú poľskú dopoludňajšiu oblohu. V sedemmiestnej kabíne s ním boli štyria chlapi, ktorí ho vyzdvihli na letisku. Ukázali mu, kde sa v lietadle nachádza jedlo a alkohol, a lámanou angličtinou mu oznámili, že let potrvá iba niekoľko hodín. Nepovedali mu, kam majú namierené, ale ani nemuseli.

Court to vedel. Viezli ho k šéfovi a šéf mal bydlisko v Petrohrade v Rusku.

Gentry sa oprel na sedle a uvoľnil, popíjal vodu z fľaše a počúval, ako sa Sidorenkovi chlapi rozprávajú. Courtova znalosť ruštiny zažila svoj vrchol pred vyše desiatimi rokmi a odvtedy rozhodne vypadol z cviku. Keď sa však so zatvorenými očami vyše hodiny sústreďoval na tliachanie chlapov okolo seba, mal pocit, že ten takmer nepreniknuteľný jazyk sa mu v mozgu predsa len vynára.

Sid ani jeho ľudia určite netušili, že vie čo i len slovo rusky – aspoň logicky sa to dalo predpokladať. Túto ich nevedomosť preto mohol v nasledujúcich hodinách využiť vo svoj prospech.

Hawker sa naklonil nabok a začal klesať, pristál tesne po poludní. Courtov predpoklad, že majú namierené do Petrohradu na stretnutie s jeho zamestnávateľom, sa potvrdil, keď cez ľavé okienko uvidel Fínsky záliv. Spoznal aj letisko. Rževka sa nachádzala východne od Petrohradu, mala menej výhodné postavenie voči centru ako hlavné medzinárodné letisko, ale Court tu už viackrát bol.

Za starých čias, pred vyše desiatimi rokmi, Gentry pracoval ako samostatný operatívce v zahraničí. Jeho misia by sa teoreticky mohla odohrávať kdekoľvek na svete, či už na priateľskom, alebo nepriateľskom území, ale v praxi pôsobil viac-menej pravidelne na území bývalého Sovietskeho zväzu. Rusko, Ukrajina, Litva, Gruzínsko, Tadžikistan – CIA mala svoje dôvody vyslať operatívce z Programu autonómnych agentov na Východ, aby sledovali a niekedy aj zabíjali obchodníkov so zbraňami alebo s jadrovými tajomstvami. Istý čas sa zdalo, že jediné, čo sa z územia za bývalou železnou oponou oplatí vyvážať, sú relikty poistky vzájomného zničenia, ktoré zanechala rozpadnutá Ríša zla, a istý čas sa zdalo, že Court Gentry a ďalší agenti nemajú inú robotu, len prísť sem, sledovať nejaký cieľ, hlásiť jeho činnosť a/alebo mu odpočúvať dom a/alebo kúpiť jeho priateľov a/alebo mu nastražiť dôkazy a namočiť ho.

A/alebo ho zabiť.

Nuž, to boli deväťdesiate roky. Staré zlaté časy.

Pred 11. septembrom.

V Petrohrade bol odvtedy iba raz, konkrétne v januári 2003. Vtedy bol členom tímu Golf Sierra alias Spolku čističov, súčasťou Divízie špeciálnych činností. Tento tajný tím po celom svete lovil teroristov a ich spolupracovníkov. Court a Spolok čističov prileteli na letisko

Rževka lietadlom patriacim CIA. Časť tímu bývala v zabezpečenom dome na vidieku a Court so Zackom Hightowerom sa odobrali do ošumelého penziónu pár blokov od luxusných hotelov na Nevského prospekte. A potom, počas tretieho týždňa v meste, Spolok čističov na gumenom prepádovom člne zaútočil na nákladnú loď v petrohradskom prístave. Na palube mal byť nukleárny materiál smerujúci k Saddámovi Husajnovi do Iraku. Namiesto toho tam boli konvenčné zbrane, veci, ktoré robia prásk, a nie bum, ako vtedy oznámil do Langley cez svoj satelitný telefón Zack Hightower. Dostali rozkaz nechať zbrane tam, vyskočiť z člna a vypadnúť z Ruska. Najprv to nechápali, ale zo spätného pohľadu to v istom zmysle malo logiku, keď sa tie isté zbrane „objavili“ v irackej Basre a ukazovali ich pred médiami aj s ruským balením. Loď sledovali a náklad monitorovali až do Iraku satelitom. Mariňáci, ktorí zbrane našli, vedeli, kde majú hľadať, a Rusov táto hanba trochu poštuchla k podpore americkej misie. Nie veľmi, len trochu.

Bola to politika a tá nebola otvorene formulovanou misiou Spolku čističov. Courtovi sa to nepáčilo, ale jeho šéf Zack mu vtedy povedal, že nie je platený za to, aby sa mu to páčilo, je platený za to, aby to robil.

Courta teraz zo Sidorenkovho lietadla viedli sto metrov po zľadovatenom asfalte k čiernej limuzíne. Sprievodcovia ho nasmerovali k sedadlu spolujazdca. Jeden z nich povedal: „Sadnite si dopredu. Vzadu je to pre VIP.“ Usmial sa. Na krku a v zuboch mal toľko kovu, že by mohol chytať miestne rozhlasové stanice. „Vy ste len P.“ Nahlas sa zasmial na vlastnom vtipe, potom ho preložil kolegom a aj oni sa zasmiali.

Court pokrčil plecami a nasadol. Jeho sprievodcovia, sami rozhodne nie v kategórii VIP, sa vyvalili dozadu na tapacirované sedadlá. Bolo to absurdné porušenie bezpečnosti: Court sedel vpredu iba so

šoférom v staršom strednom veku. Na druhej strane, Sidorenkovi ochrankári nepôsobili práve najbystrejšie.

Court sa snažil zapamätať si z cesty do Petrohradu čo najviac pre prípad, že by sa musel sám vrátiť na letisko. Mal v pláne, že to celé maximálne skrátí. Tridsať sekúnd, kým Sidorenkovi povie, že sa mu nepáči, ako ho sem dovliekli, keďže tým porušili dohodu, ďalších tridsať sekúnd, kým mu povie, že sa mu nepáči, ako ho podviedol v súvislosti so zákazkou, ktorú práve vykonal, a posledných zhruba desať sekúnd, kým svojmu ruskému sprostredkovateľovi povie, že odchádza, a ak sa ho Sidorenkove tupé vyholené hlavy so zlatými reťaziskami na krku pokúsia zastaviť, Sidorenko bude mať vo svojej organizácii viac voľných miest.

Napokon to však nedopadlo tak, ako si Gentry predstavoval.

ŠEŠŤ

Courta po hodine cesty zaviedli do obrovského domu na severnom okraji Petrohradu. Na tomto predmestí nikdy predtým nebol a priznal si sám pred sebou, že by ho ani nedokázal nájsť na mape. Ulice boli široké a lemované stromami, pozemky rozľahlé a upravené, domy staré a impozantné.

Limuzína odbočila na príjazdovú cestu a Gentry sa okamžite sústredil na dom pred sebou. Z diaľky vyrážal dych. Architektonicky bol úžasný.

No keď sa k nemu priblížili, Court nadobudol pocit, že Sidovi tupí svalovci dostali na starosť aj udržiavanie záhrady a domu, a na tieto úlohy sa hodia ešte menej ako na povinnosti ochranky. Pozemok bol posiaty stanmi ako v malom vojenskom tábore, dymili tam ohne a okolo nich postávali mladí muži, ktorí očividne nemali čo robiť. Na brutálne zosekanom trávniku po oboch stranách príjazdovej cesty parkovalo niekoľko zablatených a lajdácky udržiavaných terénnych áut.

Z fasády vily sa odlupovala omietka a po celom štrkovom kruhovom parkovisku sa váľali fľaše, ohorky a ďalšie odpadky. Gentry vystúpil z limuzíny a dnu ho dovedli cez kuchyňu, ktorá vyzerala ako na internáte študentského bratstva, odkiaľ po nervovom zrútení ušla gazdiná: v dreze hromada riadu, na každej rovnej ploche plastové podnosy a po okrajoch dlážky fľaše vodky ako nejaká podivná bohémka verzia podlahových lišt.

Court nikdy netrpel prehnanou poriadkumilovnosťou, ale tu mu napadlo, ako sa asi v tejto kuchyni v lete darí divokej prírode. Bol vďačný za chladný vzduch, ktorý sem prenikal cez tenké okno a zabráňoval premnoženiu hmyzu, a takisto za tri či štyri mačky, ktoré si všimol vonku a ktoré azda udržiavali na uzde stav myši a ďalších škodcov.

Potom už nasledovalo široké kruhové schodisko. Na schodoch sedeli muži, hrali videohry, písali si na mobiloch, čítali noviny a fajčili a každý mal na kolenách samopal alebo pod pazuchou puzdro s automatickou pištoľou. Niektorí mali typické mafiánske obleky, ale väčšina bola v maskáčoch alebo vo vojenskej zelenej, neboli to však konkrétne uniformy – skôr výstroj z armyshopu alebo z veľkoskladu pre poľovníkov.

A všetci mali vyholené hlavy. Väčšina na Gentryho nezakryto gánila. Domyslel si, že podľa dlhých vlasov a neudržiavanej brady usúdili, že nepatrí do toho istého klubu ako oni. Dokonca mu zišlo na um, či ho nepovažujú za príslušníka nejakej konkrétnej etnickej skupiny, ktorú obviňujú za všetky problémy vo svojich posratých životoch.

Kašľať na nich, pomyslel si Court. Vedel, že by hociktorú päťicu z nich hocikedy nakopal do zadku bez toho, aby sa spotil.

Zároveň však sám uznal, že jediný problém s jeho chlapáckou sebaistotou spočíva v tom, že na pozemku zatiaľ videl zhruba desaťkrát viac takýchto individuí.

Sidorenkova bezpečnostná architektúra očividne pripisovala väčšiu dôležitosť kvantite ako kvalite.

Gentry napokon prešiel cez masívne pozlátané dvojkrídlové dvere do predsieň kancelárie. Za stolom sedel tajomník. Bol dobre oblečený a Courtovi sa hneď javil nevyčísľiteľne kompetentnejší ako tých zhruba päťdesiat hrubokrkvov, ktorí sa ponevierali po tejto kráľovskej diere.

„Môžem vám zobrať kabát, pane?“ spýtal sa muž po anglicky, keď vstal spoza stola a obrátil sa ku Courtovi.

„Dlho sa nezdržím.“

Tajomník chvíľu pôsobil zaskočene, ale rýchlo sa spamätal. „Ako si želáte, pane. Cez tieto dvere, prosím,“ ukázal so zdvorilým úsmevom, no potom oslovil štyroch strážcov. „Nespúšťajte ho z očí.“ Bolo to po rusky, ale Gentry rozumel.

Čakali ho ďalšie pozlátané dvere a za nimi sa nachádzala veľká tmavá miestnosť s drevenou dlážkou, do ktorej sa jediné svetlo dostávalo z kozuba napravo od masívneho stola na jej konci. V miestnosti nebol žiadny ďalší nábytok a bolo tam chladno ako v mraziacom boxe aj napriek polenám pukotajúcim v kozube. Všetko sa tam ozývalo ako v katedrále, keď Gentry prechádzal šerom k mužovi za stolom.

„Teším sa, že vás konečne stretávam, pán Gray.“ Gentry spoznal hlas Grigorija Ivanoviča Sidorenka. Hlas bol vysoký a nosový a hodil sa mu k tvári. Sidorenko bol útlý, s maličkými očami a úzkymi črtami; jeho okuliare pôsobili rovnako krehko ako on sám.

Bol však mladší, než si ho Gentry predstavoval. Mohol mať maximálne štyridsaťpäť rokov, no nepôsobil zdravo. Jeho tvár vyzerala podvyživená a žltkastý odtieň prepadnutých líc bol zjavný dokonca aj v šere neosvetlenej miestnosti.

Sid k nemu vystrel ruku. Court ju ignoroval. Vedel, že všetko od Gdanska až sem – muži, lietadlo, limuzíny, zbrane, celkový postoj –

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Na mušce.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.